

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 46 [638]

Субота, 1 грудня 1979 року

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

Пленум Центрального Комітету КПРС висловлює тверду впевненість, що робітники і колгоспники, інтелігенція, всі трудящі країни під керівництвом ленінської партії примножать свої зусилля в боротьбі за дальше зміцнення економічної могутності нашої Батьківщини, ознаменують 1980 рік — завершальний рік десятої п'ятирічки — новими досягненнями на всіх ділянках комуністичного будівництва.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПЛЕНУМ ЦЕНТРАЛЬНОГО КОМІТЕТУ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

27 листопада 1979 року відбувся черговий Пленум Центрального Комітету КПРС.

Пленум заслухав доповіді заступника Голови Ради Міністрів СРСР, голови Держплану СРСР тов. М. К. Байбакова «Про Державний план економічного і соціального розвитку СРСР на 1980 рік» і міністра фінансів СРСР тов. В. Ф. Гарбузова «Про Державний бюджет СРСР на 1980 рік і про виконання Державного бюджету СРСР за 1978 рік».

На Пленумі з великою промовою виступив Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнев.

У дебатах виступили: тт. В. В. Гришин — перший секретар Московського міського КПРС, Г. В. Романов — перший секретар Ленінградського обкому КПРС, І. З. Соколов — другий секретар ЦК Компартії України, Ш. Р. Рашидов — перший секретар ЦК Компартії Узбекистану, І. Г. Павловський — міністр шляхів СРСР, Г. А. Алієв — перший секретар ЦК Компартії Азербайджану, С. Й. Манякін — перший секретар Омського обкому КПРС, М. Ю. Морозов — перший секретар Ціліноградського обкому Компартії Казахстану, А. П. Александров — президент Академії наук СРСР.

Пленум ЦК КПРС прийняв в обговорених питаннях відповідну постанову, яка публікується в пресі.

Пленум ЦК КПРС розглянув організаційні питання.

Пленум ЦК перевів тов. Тихонова М. О. з кандидатів у члени Політбюро ЦК КПРС.

Пленум ЦК обрав секретаря ЦК КПРС тов. Горбачова М. С. кандидатом у члени Політбюро ЦК КПРС.

На цьому Пленум ЦК КПРС закінчив свою роботу.

У Центральній ревізійній комісії КПРС

27 листопада відбулося засідання Центральної ревізійної комісії КПРС. З повідомленням про діяльність Центральної ревізійної комісії КПРС у 1979 році виступив голова комісії тов. Г. Ф. Сизов.

На засіданні було розглянуто і затверджено план роботи Центральної ревізійної комісії КПРС на 1980 рік.

КРАЇНА РАД: НОВИНИ ДНЯ

РРФСР

На повноводді притоки Кубані — Малою Зеленчука — перестало позначатися сусідство з Еркен-Шахарським цукровим заводом. Тут введено в експлуатацію замкнуту систему водозабезпечення. Завдяки цьому цукровари значно зменшили забір води з ріки й одночасно надійно захистили її від виробничих стоків. У верхів'ях Кубані з'явилась можливість додатково нагромаджувати таку кількість цілющої вологи, якої вистачить на зрошення бурякової плантації площею в тисячу гектарів.

УКРАЇНА

Обробіток виноградників повністю візьме на себе комбайн, створений в Одеському об'єднанні «Грунтомаш». Машина виконує десятки операцій. Залежно від характеру робіт на комбайні застосовують спеціальні пристрої, випуск яких буде освоєно в об'єднанні. Серійне виробництво самих комбайнів почато на заводі «Хмельниксільмаш» у Вінницькій області.

БІЛОРУСІЯ

Майже гектар лісу зекономлять будівельники при спорудженні великого виробничого будинку з нових конструкцій, випуск яких освоєно на заводі в Гомелі. Вони виготовляються із склеєних епоксидними смолами дощечок, армуються склопластиком за технологією, розробленою спеціалістами НДІ будівництва і архітектури Держбуду БРСР. В результаті міцність деталей зросла в шість разів, а пружність — удвоє. Використання армованих несучих конструкцій, що їх виготовляє підприємство, дасть можливість щороку економити тисячі кубометрів пиломатеріалів.

ТАДЖИКИСТАН

Землероби радгоспу «Варзоб» поблизу Душанбе вийшли в поле, щоб зняти черговий урожай помідорів, капусти, ріпи, кропу. Вивільнені площі землероби тут же засівають знову. Овочі з них надійдуть жителям міста ранньої весни. Для цілісного використання поливних земель підібрано сорти овочів різної скоростиглості, розроблено спеціальну агротехніку. Це дає можливість одержати з гектара по 300—350 центнерів овочів на рік. Використовуючи досвід радгоспу, два-три врожаї на рік вирощують й інші овочівницькі господарства республіки.

(ТАРС—РАТАУ).

НАШІ МАЯКИ

З високими трудовими показниками завершують четвертий рік п'ятирічки робітники і колгоспники Самбірського і Старосамбірського районів Львівської області. Це — ветерани праці, «Майстри — золоті руки» Ігор Теличко, Іван Шевчик, Антон Виджак, Іван Котецький, Іван Шерба, Володимир Федчак, Марія Бешлей.

Компактна група Самбірського меблевого комбінату, до якої входять Михайло Припін, Микола Слива, Ілля Лях, Іван Наливайко, Михайло Лаба, Галина Шабанова, Богдан Манько та інші члени УТОГ, нині трудяться у рахунок 1980 року і показує приклад решті робітників комбінату.

На Самбірській швейній фабриці «Зоря» перед у соціалістичному змаганні ведуть члени нашого Товариства, ударники комуністичної праці Катерина Зарицька, Євгенія Лях, Софія Трускавецька, Мирослава Терлецька, Ганна Михайличко, Марія Кремінь, Ярослава Ленець та інші.

Ці трудівники допомагають молоді оволодівати професією, щедро передають свій досвід, удостоєні почесного звання «Ударник комуністичної праці».

Н. БАГЛІЙ,
директор Самбірського клубу УТОГ.

Львівська обл.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ВИКОНАНО

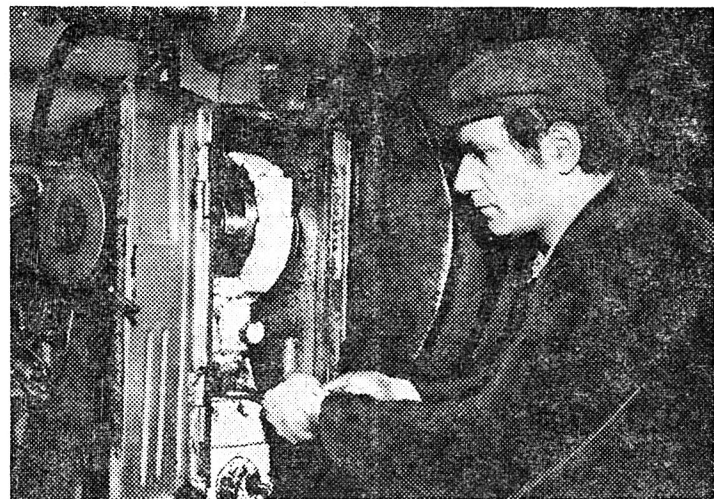
Колектив Запорізького УВП брав зобов'язання план чотирьох років десятої п'ятирічки по випуску валової продукції завершити 22 листопада цього року і успішно вклався у намічені строки. Вироблено її на 21 мільйон 180 тисяч карбованців при річному завданні

Ударно несе трудову вахту на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна в'язальниця Донецького трико-тажного об'єднання Ганна Микитівна Біда. Включившись у соціалістичне змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи, добивається вагомих результатів, працює з особистим клеймом.

Ніби перегукується з нею у трудовому суперництві робітник штампувальної дільниці Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», ударник комуністичної праці Петро Михайлович Стаднюк. Він — переможець соціалістичного змагання 1977 і 1978 років, сам налагоджує до роботи свій верстат і дає продукцію тільки відмінної якості.

На знімках: Г. М. Біда і П. М. Стаднюк.

Фото Г. МІНЬКА.

ЕКОНОМЛЯТЬ СИРОВИНУ

Взявши на озброєння девіз «Працювати без відстаючих», колектив Херсонського УВП постійно домагається високих показників. Так, тільки за десять місяців цього року виготовлено продукції понад план на 51,6 тис. карбованців, надплановий прибуток становить 37,2 тис. карбованців, собівартість продукції знижено на 3,1 коп. проти наміченої.

Ці досягнення стали можливими завдяки старанній праці кожного виробничника. 30 з них до другої річниці з дня прийняття нової Конституції СРСР виконали особисті плани та соціалістичні зобов'язання чотирьох років п'ятирічки, а до свята Великого Жовтня ще 54 робітники добилися такої ж трудової перемоги. Десять переможців переступили рубіж до наступної п'ятирічки. Серед них — М. Н. Гончарова, С. Ф. Шрамко, О. М. Білоділ, В. Ф. Каплунова.

Але не тільки старанною працею відзначається колектив. Кожен виконавець дбайливо, по-господарському ставиться до витрачання сировини та електроенергії. Тут вміють розкрити тканину так, щоб відходи були якомога мінімальними. Саме це й визначило показову цифру — 13 тисяч! На таку суму зекономлено протягом десяти місяців сировини та матеріалів.

Зараз на підприємстві розгорнулася наполеглива боротьба за дострокове виконання завдань та соціалістичних зобов'язань чотирьох років десятої п'ятирічки.

Н. ТИТОВА.

21 мільйон 173 тисячі карбованців.

До кінця четвертого року десятої п'ятирічки буде випущено додаткової продукції на 625 тисяч карбованців.

Л. ПАШИН,
ст. економіст УВП.

ШАХТАРСЬКИЙ РАПОРТ ІЛІЧУ

Горлівка Донецької області. Колективним трудовим рапортом до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна стане книга-естафета, заснована для учасників ударної вахти на честь знаменної дати.

Право внести перший запис у почесний документ дістали трудівники шахти імені Леніна, які достроково виконали річне завдання. У ході ленінської вахти свої сторінки впишуть у книгу-естафету передові бригади всіх десяти горлівських шахт, після чого пам'ятний документ займе місце в експозиції міського музею, присвяченої 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

ту передові бригади всіх десяти горлівських шахт, після чого пам'ятний документ займе місце в експозиції міського музею, присвяченої 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

ПІДВИЩУВАТИ ЯКІСТЬ РОБОТИ У ВСІХ ЛАНКАХ

3 пленуму Донецького облвідділу УТОГ

21 листопада ц. р. в обласному будинку культури глухих відбувся IV пленум Донецького облвідділу УТОГ. На ньому розглядалося питання «Про завдання обласної організації Товариства глухих по вдосконаленню масової і політичної роботи в світлі Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» і хід виконання рішень X з'їзду та XVII обласної конференції УТОГ».

З доповіддю виступив голова правління Донецького обласного відділу УТОГ М. В. Калиниченко. У своєму виступі він сказав, що виконуючи рішення XXV з'їзду КПРС, наступні постанови партії і уряду, рішення X з'їзду та XVII обласної конференції Українського Товариства глухих, підприємствами, об'єднаннями, організаціями і культзакладами багато зроблено з початку десятої п'ятирічки для поліпшення роботи в усіх ланках Товариства на основі піднесення організаторської, ідейно-виховної і культурно-освітньої роботи серед членів УТОГ двічі орденоносної Донецької області.

Підсумки роботи десяти місяців цього року свідчать, що глухі трудівники конкретними діями відповіли на рішення партії, забезпечили виконання плану і соціалістичних зобов'язань всіма підприємствами та об'єднаннями. Протягом десяти місяців реалізовано продукції понад

план на 500 тис. карбованців. Достроково виконали план чотирьох років десятої п'ятирічки Донецьке об'єднання «Електромагніт» та Снаківське УВП.

Виховна і культурно-масова робота Товариства стала тісніше пов'язуватися з практичними завданнями трудового колективу, збагатилась її зміст і форми.

Все більшого значення у вихованні та економічній освіті глухих трудівників набувають школи комуністичної праці.

В Товаристві багато зроблено для покращення виробничих, житлово-побутових умов і задоволення зростаючих культурних запитів членів УТОГ.

План заходів по виконанню рішень X з'їзду та XVII обласної конференції Товариства, критичних зауважень та пропозицій, висловлених делегатами, перебуває під постійним контролем президії обласного відділу УТОГ.

Разом з тим, доповідач відзначив, що є ще ряд суттєвих недоліків у роботі низових організацій, міських відділів і культзакладів області. Про це свідчать матеріали комплексних перевірок з участю інструкторів апарату облвідділу, членів правління та ревізійної комісії облвідділу.

Так, у роботі Торезького, Краснолиманського, Снаківського, Докучаївського відділів і культзакладів (головні відділи — вони ж і директори культзакладів, тов. Р. Н. Симонова, А. Н. Дудник, М. Н.

Михайлова та В. Д. Шевченко) немає оперативності, не наведено належно порядку у діловодстві.

Протоколи засідань правління своєчасно не оформляються. Знизилось відвідування в обласному будинку культури глухих м. Донецька.

Все це негативно позначається на роботі обласної організації Товариства в цілому.

На закінчення тов. Калиниченко сказав, що йдучи на зустріч XXVI з'їзду КПРС, всім організаціям, культзакладам, підприємствам і об'єднанням треба розгорнути пропагандистську роботу по мобілізації трудових колективів, членів УТОГ на виконання соціалістичних зобов'язань та завдань десятої п'ятирічки, націлити передовиків і новаторів виробництва на збільшення внеску в підвищення ефективності виробництва і якості роботи в усіх ланках Товариства, щоб до кінця десятої п'ятирічки, наступного XI з'їзду УТОГ і XVIII обласної конференції прийти зі значними показниками в роботі Товариства.

На пленумі було прийнято розгорнуте рішення.

С обговоренні доповіді виступило 10 чоловік.

В роботі пленуму взяли участь: інструктор облпрофради по роботі серед глухих Л. І. Цесельський, перекладачі компактних груп, директори вечірніх шкіл робітничої молоді.

Б. ТУРКІН.

Чималий трудовий стаж на Снаківському учбово-виробничому підприємстві Донецької області за плечима Ганни Григорівни Усачової, яка працює на поліруванні меблів. Вона добре оволоділа спеціальністю, добивається високих кількісних і якісних показників. Змінні завдання передова робітниця виконує на 116-120 процентів, їй присвоєно високе звання ударника комуністичної праці.

На знімку: Г. Г. Усачова.

Фото М. ЙОСИПЕНКА.

ЗЛІТ УДАРНИКІВ

Днями в Будинку культури глухих відбувся обласний зліт ударників комуністичної праці — членів УТОГ Одещини.

Делегати обласного зльоту уважно заслухали доповідь «Широке поширення досвіду передовиків і новаторів виробництва — важливий резерв в боротьбі за ефективність і якість роботи» з яким виступила голова облвідділу УТОГ В. Семенова.

В доповіді багато теплих слів було сказано про наставника молоді Д. Вознюка, який виконав план чотирьох років десятої п'ятирічки до 1 листопада цього року, про І. Чернишова, що працює вже в рахунок жовтня 1980 року та багатьох інших передовиків виробництва.

У своєму виступі В. Семенова звернула увагу присутніх на добре налагоджене поширення передового досвіду серед трудівників села. Культзаклади села об'єднали свої зусилля з промисловими підприємствами в проведенні заходів, які пропагують ударну працю передовиків, їх навчання і боротьбу за високі виробничі показники. Краще, як стало відомо, налагоджені такі зв'язки там, де творча ініціатива працівників ідеологічного фронту підтримується і доповнюється районними партій-

ними і радянськими організаціями, адміністрацією підприємств, радгоспів і колгоспів. Дійовими засобами такої роботи стало систематичне проведення вечорів обміну досвідом, зустрічі з правофланговими п'ятирічниками.

З передовими методами наставництва поділилися М. Головченко, П. П. Колесникова, О. Дрибнюк та інші. Про роль і значення комуністичних шкіл праці розповіла у своєму виступі Л. Волкова.

Делегати зльоту одностайно прийняли звернення до всіх членів УТОГ області із закликом достроково виконати взяті на 1979 рік соціалістичні зобов'язання, гідними трудовими здобутками зустріти 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна.

В роботі зльоту взяв участь голова комісії по роботі з глухими Одеської облпрофради Д. Кобиленко.

За дорученням адміністрації, партійних і профспілкових організацій представники заводів, фабрик вручили великій групі учасників зльоту грамоти, цінні подарунки, грошові премії. Після закінчення відбувся концерт вокально-інструментального ансамблю «Червоні вітрила».

І. КРИКЛИВИЙ.

НАШІ СУЧАСНИКИ

В багатьох цехах Одеського виробничого об'єднання «Електрик» керівниками виробничих ланок — майстрами дільниць — трудяться люди з великим виробничим стажем, які виростили в праці і здобули право очолювати трудові колективи.

Ми розкажемо про двох з них, різних за віком, характером. Але багато чого у них спільного. Українське товариство глухих дало їм освіту, навчило працювати, навчило бути вимогливим до себе і до підлеглих, не заспокоюватись на досягнутому, вести довірені колективи в передових лавах.

КЕРІВНИК ВИРОБНИЧОЇ ЛАНКИ

Випускниця Київського технікуму легкої промисловості В. О. Солдатенко-Чабан — майстер дільниці № 3 швейного цеху. Трудовий гарт вона одержала на Конотопському та Херсонському УВП глухих, досконало оволоділа всіма секретами швейної справи. Свої теоретичні знання вона доповнила виробничою практикою.

В колективі працює переважно молодь і допомога майстра потрібна в будь-який час. Необхідно перевірити якість шиття, пояснити причини, що ведуть до появи виробничих дефектів...

На дільниці — 47 робітниць. До кожної з них майстер підходить по-своєму. Тому на дільниці немає прогулів, порушень трудової дисципліни. Кожна виробниця бере участь у русі за комуністичне ставлення до праці, більшість з них носить це почесне звання.

На останній профспілковій конференції Василю Олексійову втретє обирають членом місцевого комітету об'єднання. Партійна організація прийняла її в лави КПРС, а комсомольці цеху обрали комсоргом.

Віднині В. О. Солдатенко-Чабан

разом зі своїм колективом готується гідно зустріти 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна.

МАЙСТЕР РАЇСА ПІСКУН

Є люди, котрі не тільки старанно працюють, приносячи користь суспільству, але й дарують естетичну насолоду своїм товаришам. Серед таких — Раїса Дмитрівна — артистка самодіяльного театру Одеського будинку культури глухих. За двадцять років вона зіграла в багатьох п'єсах: «Чому посміхаються зорі», «Ох, ці діти», «Хліб і троянди» та інші.

Раїса Дмитрівна допомогла створити естрадно-інструментальний ансамбль «Червоні вітрила».

Протягом п'яти років існування ансамблю Р. Д. Піскун виїжджала з товаришами не тільки в районні містечка, але й побувала в трудівників села...

Останні роки робітниця працює на штампувальній дільниці механо-складального цеху, освоїла всі процеси штампування деталей до електровиробів. Дільниця була колись однією з важких. Минувало року Раїсу Дмитрівну призначили виробничим майстром. Поступово дільниця з відстаючих виїшла в передові. З травня цього року продукція тут здається без перевірки її відділом технічного контролю.

В соціалістичному змаганні серед дільниць механо-складального цеху вона п'ять разів виборювала перше місце.

Кращими помічниками майстра є члени бригади Ж. Якименко, Т. Дедученко, Г. Козловська, В. Корнійчук.

Зараз колектив успішно працює над виконанням підвищених соціалістичних зобов'язань: план чотирьох місяців 1980 року — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

Ю. ГОРЛЕНКО.

м. Одеса.

ТИХ ДНІВ НЕ ЗМОВКНЕ СЛАВА

...І ЗАВМЕР ТАНК НА П'ЕДЕСТАЛІ

Як символи вдячної пам'яті стоять на нашій землі обеліски. На багатьох п'єдесталах — бойові машини: літаки і танки. Завмерли свідками великої мужності радянських людей.

...Вони першими подолали вогненний заслін і невтримно пронесли до центру міста. Ось він, Хрещатик! А на ньому в кіптяві бою серед руїн переможна «тридцятьчотвірка». «Київ — наш!»... І на згадку про це на Брест-Литовському проспекті — пам'ятник-танк.

У Львові такий же танк зазвер на вулиці Леніна. Це він приніс у місто прапор перемоги. Крізь гуркіт бою прорвалися танкісти до старовинної ратуші. Радист Марченко з групою автоматників знищив охорону. Вгору, на башту ратуші! Ще мить... і над містом замайоріло червоне полотнище...

А танкісти ще шість днів билися за місто... Вбито командира. Важко поранені механік-водій, баштовий стрілець. Але танк не зупинявся. В бойовому строю був він до останнього дня війни. І тільки потім повернувся у Львів. Щоб стати на п'єдесталі.

...Йшли бої за визволення При-

дніпров'я. У смертельному двобої лоб у лоб сходилися танки. Горіли на полях Дніпропетровщини «тигри» і «пантери», заливала кров броню «тридцятьчотвірок»... «Наступ не припиняти! Вогню не шкодувати!» — пролунав у навушниках останній наказ генерала Юхима Григоровича Пушкіна. І танкісти ховали свого бойового командира вже на визволеній дніпровській землі.

Тепер на проспекті імені Карла Маркса в Дніпропетровську стоїть танк. У пам'ять про безстрашних танкістів. У пам'ять про генерала Пушкіна.

На площах і в парках, а то й прямо серед полів — на місцях битв — стоять монументи-танки. І у них, як у людей, свої долі.

Цей танк тепер на кургані Гостра Могила під Ворошиловградом. Восени 1944 року голова колгоспу імені О. С. Пушкіна Покровського району на Дніпропетровщині Яків Федорович Шульга

вніс для фронту 30 тисяч карбованців. На ці гроші збудували танк. І воював на ньому до кінця війни прийомний син голови Іван Кісенко. Цього машина громила ворога на Україні, в Румунії, Югославії. Після перемоги відважний танкіст повернувся додому. А «слід» його сталевого товариша загубились.

І раптом з Далекого Сходу надійшов лист. Танк знайшовся. «Ветеран» продовжував служити. Молоді солдати опановували на ньому майстерність водіння. І одного разу помітили стерту часом іменну табличку. Так машина знову потрапила на місця колишніх боїв і стала пам'ятником.

Сталеві солдати... Як часто їм доводилось бути першими... Це вони горіли і не згоряли, першими вривалися на площі міст. І не було жодної значної операції, в якій не брали б участі танкові війська. На знак вдячності їм тільки на українській землі на постаменти поставлено 50 славних машин. І на броні кожної — квіти пам'яті

А. ЧИРВА.

ДІТИ — НАШЕ МАЙБУТНЄ

1979-й рік — Міжнародний рік дитини. Протягом року Калуська школа-інтернат для глухих дітей працювала під девізом: «Все краще — дітям». Стінгазети і чудово оформлені куточки, бесіди і диспути, читацькі конференції, конкурси на кращі малюнки і твори про життя дітей в СРСР — все це знайшло гарячий відгук у серцях школярів.

Досвідчений педагог і аматор художньої самодіяльності Є. П. Кобазева запропонувала, як підсумок всієї великої і копіткої роботи, провести в школі вечір на якому показати учням наочно, що в світі є щасливе і радісне дитинство в нашій країні і вкрадене голодом, війнами, тяжкою працею — в країнах капіталізму.

Задовго до вечора учні з великим бажанням і любов'ю виготовляли величезні декорації до інсценівок, панно «Над нами мирне небо», лозунги і плакати, глобус, девіз якого: «Відамо кулю земну дітям!», дякую модель піонерського вогнища.

І ось вечір розпочався. Десятки допитливих очей спрямовані на сцену — інсценізацію оповідання Архипа Тесленка «Школяр», яке знайомить з тяжким життям дітей в нашій країні до революції. За допомогою технічних засобів діти побачили сучасний прикарпатський край. Як невідомо змінився він! Як зросли наші міста і села, промисловість і сільське господарство, наука і культура за 40 років Радянської влади!

В підтвердження побаченого ви-

пускниці школи, швачка-мотористка Івано-Франківського УВП С. Сегін розповіла учням про те, яким горем було для матері народження глухого дитини. Як завіталося щастям її обличчя, коли вона почула, що дитина розмовляє, побачила, як зростає і міцніє її дочка в дружному учнівському колективі.

— А тепер моя дочка навчається в цій школі. Як мати, я хочу, щоб вона росла щасливо під мирним небом. За все я вдячна рідній Комуністичній партії, — сказала на закінчення С. Сегін.

...Змінюється декорація. На сцені два міста: капіталістичне і соціалістичне. Демонстрації трудящих за свої права, тяжка праця дітей, поневолення.

У нас — піонерський табір, весело проводять свій відпочинок радянські діти. Біля вогнища танцюють, лунають пісні.

З цією концертною програмою вечора учні виступали перед шефами — робітниками БУ-38, де вони часті і бажані гості. Ця концертна програма свідчить про те, що художня самодіяльність школи зросла. Школярі проймаються духом творчості, прагненням виступати з концертами в агітпунктах, містах, селах, перед глухими області.

Матеріал цього вечора увійшов до «Літопису школи» і збережеться на довгі роки.

С. ТЕЛЕГІНА,
вчителька Калуської школи-інтернату для глухих дітей.
Івано-Франківська обл.

Понад п'ять років трудиться на Львівському швейному підприємстві «Силует» Марія Василівна Гайдамашук. Вона — запусальниця, «Майстер — золоті руки». На виробничому календарі правофлангової соціалістичного змагання — 1981 рік.

Марія Василівна обрана комсоргом дільниці.
На знімку: М. В. Гайдамашук.

Фото И. МІНДЕЛЯ.

НА ЗАСЛУЖЕНИЙ ВІДПОЧИНОК

Ще в роки Великої Вітчизняної війни почав свою трудову діяльність в місті Марганець Дніпропетровської області член нашого Товариства Петро Іванович Шощин. Тридцять п'ять років працював він смоларом в будівельній бригаді і за цей час не зрадив обраній професії. Досвідчений наставник молоді, Петро Іванович носить почесні робітничі звання «Ветеран праці», «Переможець со-

ціалістичного змагання», «Ударник комуністичної праці». Кілька разів його ім'я заносилось у Книгу пошани.

Нещодавно кадровий робітник відсвяткував своє шістдесятиріччя і вийшов на заслужений відпочинок. Ветеран праці може гордитися — його справу продовжать молоді.

Н. ЖАКОВА.

Дніпропетровська обл.

ВШАНОВАНО
ПЕРЕДОВИКІВ

Нещодавно в Донецьку проведено обласну нараду передовиків сільського господарства. В ній взяли участь трудівники сіл 18 районів. В президії зайняли місця кращі з кращих: Катерина Іванівна Кравченко, доярка колгоспу «Шлях до комунізму», Петро Семенович Боровий, робітник радгоспу «Костянтинівський», Марія Іванівна Підлісна, телятниця колгоспу імені Калініна.

У святково оформленому обласному Будинку культури досвідом роботи поділилися доярки, пастухи, телятниці, ковалі, садівники.

У сільському господарстві області працює 386 членів нашого Товариства, з них 94 — ударники комуністичної праці, 49 — борються за це звання.

В роботі наради взяли участь 82 чоловіки.

Глухі трудівники сільського господарства області прагнуть зробити вагомий внесок у розвиток сільського господарства, домагаються значних успіхів у соціалістичному змаганні. Особливо відзначились телятниця радгоспу «Ставки» Марія Яківна Шаблия, тваринник колгоспу «Україна» Анатолій Юхимович Чуб, колгоспниця колгоспу імені Жданова Марія Пилипівна Усова, тваринник радгоспу «Ударник» Андрій Опанасович Пархоменко.

На нараді було прийнято звернення до всіх трудівників сільського господарства області і республіки.

Представник обкому профспілки працівників сільського господарства Таїсія Петрівна Козаренкова побажала членам нашого Товариства успіхів у роботі. Багатьом передовикам сільського господарства було вручено грамоти обласного УТОГ і обкому профспілки, цінні подарунки. Учасники художньої самодіяльності Донецького будинку культури показали концерт.

В. ІВАНОВА.
інструктор обласного УТОГ.
м. Донецьк.

НЕПЕРЕМОЖНА
СИЛА
БРАТЕРСТВА

Чотири десятиліття вільно і щасливо живуть трудящі західних областей України у братній сім'ї Радянських республік. Зметено кордони, що ділили єдину землю і душу народу. Кожен із жителів цього краю вважає себе сьогодні уособленням чуття єдиної родини, котрим прийнято все наше радянське прекрасне життя. Золотий вересень 1939 приніс людям свободу, визволення від злиднів і темряви.

До 40-річчя возз'єднання західноукраїнських земель з Радянською Україною видавництва «Каменяр» і «Вища школа» підготували ряд книг, що надійшли до книгарень «Київкниготоргу».

Так, у збірнику під назвою «Назустріч волі» вміщено науково-історичні нариси про найважливіші події визвольної боротьби трудящих Західної України проти буржуазно-поміщицького ладу, за возз'єднання українських земель у єдиний Радянській державі.

У монографії І. Король «Непереможна сила братерства» висвітлюється вплив ідей Великого Жовтня на розгортання революційного руху на Закарпатті, показано підтримку радянським народом закарпатських робітників і селян у боротьбі за соціальне та національне визволення й возз'єднання з Радянською Україною.

Л. КОВАЛЬ,
ст. інспектор «Київкниготоргу».

ДЕ ГРИМІЛИ
БОЇ

Старшокласники Київської спеціалізованої школи-інтернату № 6 для нечуючих дітей здійснили похід по місцях, де гриміли запеклі бої за визволення рідної землі. Вони побували там, де в жовтні листопаді 1943 року доблесні радянські воїни громили ворога. Про це ще раз нагадали дітям обриси забур'янених окопів, укріплень.

Наш маршрут пролягав через одне з придніпровських сіл. В сквері поховані воїни, які загинули, визволяючи рідний край. До підніжжя обеліска учні поклали букети живих осінніх квітів і вшанували пам'ять героїв хвилиною мовчання.

Про все побачене старшокласники розповіли своїм молодшим товаришам.

Володимир ВІТРЯК,
учень спеціалізованої школи-інтернату
№ 6.
м. Київ.

Любов Пилипівна Лобунчева вже здобула право на заслужений відпочинок. Але вона кожного робочого дня приходить на гальванічну дільницю ДВО «Електромагніт», де продовжує працювати гальваніком. І відмінно справляється зі своїми обов'язками. Пенсіонерка нагороджена знаком відмінності соціалістичного змагання.

На знімку: Л. П. Лобунчева.
Фото Г. МІНЬКА.

СВІТ повен звуків. Він шепоче до нас ласкавим голосом матері, курливе осінню, дзюрчить весняним струмками, бентежить, хвилює музикою. Ми купаємось у звуках. І не уявляємо, як можна без них.

Для Івана цей світ замовк у шість років. Зовсім.

Уранці у вікно з Сучпою дихнуло пахощами розпашіле літо. Але птахи мовчали. Подвір'ям ходили мовчазні кури. Пес беззвучно клацав щелепами. Підвода проїхала вулицею, мов проливла у сні. Не віри-

мітнювався, тим сильніше його тягло до людей. Хотілось бути, як усі. І він пішов у школу. Але через два роки почалась війна.

У п'ятнадцять років йому захотілось бути незалежним, мати спеціальність, вміти працювати і бути потрібним людям. Працював на косарці, скиртуванні, пас коней. Але його приваблювало інше.

На горі посеред села стояла не дуже приваблива зовнішньо будова. Зранку із димарів її курився світлий, як туманець, дим. Пізно увечері звідти вилітали рої

вався і в школі. Кілька років попрацював у Києві. Але йому нетерпілось повернутись у своє село, до своїх людей, хотів бути потрібним там.

27 років тому він переступив поріг кузні колгоспу імені Леніна. І відтоді не міняв спеціальності. Спочатку працював разом із дядьком. Згодом став досвідченим ковалем. Бачив радість, підбадьорення, дяку в очах людей і більше нічого не бажав.

Суміжно з ковалюванням Іван Степанович і столірував. Майстрував вікна, двері, шафи. У багатьох соснічан є речі,

статі ковалем, бути потрібним людям. Потім у ньому поміж інших поселилась і мрія колись працювати у світлій, просторій кузні. Дев'ять років тому Іван Грантовський переселився в нову майстерню і в нову кузню. Сюди майже весь день світить сонце. У горні завжди палахкотить вогонь. А в кузні раз-по-раз рипають двері. На Соснівській тракторній бригаді колгоспу імені Леніна триває ремонт техніки. Вистачає роботи ковалю.

Була і маленька перерва в роботі Івана Степановича. Прихворів. Думав уже й не повертатись у кузню. Але надворі зашуміла весна. Трактори виїжджали в поле на закриття волог, сівбу. А кузня пустувала. Правда, тут працювали помічники Івана Степановича, але без досвідченого коваля вони не могли справитись з усіма завданнями. Спочатку Іван Грантовський прийшов ніби на день у кузню, щоб допомогти, та й не випускає відтоді молота з рук.

Уже кілька років підрад Івана Степановича Грантовського за сумлінну працю нагороджують похвальними грамотами. Минулого й нинішнього року коваля нагородили цінними подарунками.

Радіє Іван Степанович й успіхам своїх дітей. Його найстарша дочка Софія працює в Києві. Не раз нагороджувалася преміями. Вона ударник комуністичної праці, комуніст.

Часто згадує Іван Степанович і своїх онуків. Особливо полюбляє бавитись із старшою внучкою. Дітей він розуміє найкраще. А іноді й внучка не може відволіктися від діда, коли він задумливо схилився на підвіконня і дивиться в Засувоївську далечину. Він мріє. Людина повинна завжди мріяти.

Л. ОСАУЛЕНКО.
Київська обл.

ЛЮДИ КОЛГОСПНОГО СЕЛА

ЛЮДИНА ПОВИННА МРІЯТИ

лось, що це надовго...

Життя — це промінь, що спалахнув на мить і освітив вузькою смужкою світла безупинну течію ріки. Нам природа дає все, щоб розуміти, бачити, чути, і мить для пізнання. Нам треба скористатись із цієї миті. Треба встигнути зазирнути через ту смужечку світла якнайглибше в течію. Пізнання повинно бути своїм.

Поряд із світом звуків існує й інший не менш виразний, промовистий, емоційний. Це світ рухів, міміки, жестів. Порух рук, вдарених об поли чи притиснутих до скронь, нам більше скаже, ніж злива слів. А очі. Вони той «язык», який ніколи не каже неправди.

А люди все-таки більше люблять слова. Іван нерідко помічав багато суперечливого в діях людей. В очах він бачив гнів і обурення, але людина заподіявши посміхалась, метушилась. На обличчі блискала тінь радісного збентеження, але губи кривились холодною зневажливістю. Але чим більше він уса-

вогняних ос. Іван крадькома піднімався стежкою до кузні, заходив з причілка і замирав біля вікна. За заплненою шибкою стояв у довгому фартусі його дядько Василь Микитович Грантовський. Спокійний, мовчазний, красивий. У горні палахкотить вогонь і від цього його обличчя здається викуваним із червоної бронзи. А руки мнуть, плющать м'який, слухняний метал. Біля дверей кузні люди: кожен чекає, поки дядько зробить йому замовлену деталь. І ніхто не ронить і слова.

Знову і знову піднімався хлопець на ту гору, із якої було видно змістий зелений шлях річечки Саги, степ, розтятий дорогами. Через кілька днів одною з тих доріг пішов і Іван Грантовський.

У спецшколі вчили всяких ремесел. Іван вивчив спеціальність коваля. Його попередили, що це ремесло добувати довго — майже два роки. Він оволодів спеціальністю за півроку. А потім вже навчав інших. Разом з тим Іван доучу-

зроблені руками Івана Грантовського. Замовників він розумів з кількох жестів. Ще ні разу не було нарікань, що століар зробив щось не так.

Іноді він приємно стомлювався від роботи. Млосно розтягувався на пахучих стружках, вдихав запахи дерева. Ось чути різкий запах сосни, легенький подих берези, міцний дух дуба. І марилось далеке дитинство. Чулись якісь звуки, спів птахів. Найбільше йому хотілось почути спів птахів...

У сім'ї Грантовських підросли діти. Іван Степанович радів їм, як і кожен батько. Тішився з перших посмішок дітей, радів їхнім першим крокам. Незабаром губи дитини почали вимовляти перші звуки. Дитина зверталась до батька, а через кілька секунд він «чув» у собі голос: «Тату», «дай», «хочу»... Згодом Іван Степанович таким чином став добре розуміти всіх у сім'ї. У ньому мов поселень співрозмовник, якому він відповідав уголос.

Хлопчаком Іван мріяв

ХТО КОМСОМОЛЕЦЬ — ТОЙ СОЛДАТ

Під такою назвою відбувся вечір в Івано-Франківському будинку культури. Присутні на ньому з великою увагою прослухали виступи комсомольців трьох поколінь.

Колишній директор школи робітничої молоді Поліна Григорівна Анашкіна, учасниця Великої Вітчизняної війни, комсомолка 40-х років, розповіла про своїх ровесників. Вона згадала також про заповіт Володимира Ілліча Леніна молоді, проголошений ним на III з'їзді комсомолу

— «Вчитися, вчитися і ще раз вчитися». П. Г. Анашкіна підкреслила значення III з'їзду для нашої молоді, а також розповіла про боротьбу комсомольців з фашизмом в роки окупації.

Про відновлення зруйнованого господарства після війни, допомогу комсомольців розповіла секретар партійної організації — учбово-виробничого підприємства Ірина Григорівна Тугай.

З теплими словами про справи сьогодення молоді і комсомолу виступила секретар ком-

сомольської організації УВП Людмила Олександрівна Майковська. Вона розповіла про подвиг комсомольців БАМу, про молодь підприємства. Серед кращих Л. О. Майковська назвала Євдокію Ганзюк, Ганну Юзевич, які виконують виробничі завдання на 110—115 процентів. Вони — активісти Будинку культури, учасники художньої самодіяльності. Заслуженим авторитетом серед комсомольців підприємства користуються Ган-

на Винтоняк, Наталія Онуфрак.

Вечір супроводжувався виступом учасників дитячої балетної студії, якою керує Дарія Петрівна Остапович.

У програму концерту було включено танцювальні композиції «Дружба», «Навіки разом», «Сестри», які розповідають про трудові подвиги комсомольців, про дружбу російського та українського народів.

М. ЛИСОВСЬКА,
перекладач Будинку культури.
м. Івано-Франківськ.

Приємно пройти коридорами, завітати в кімнати гуртожитку Єнакіївського учбово-виробничого підприємства Донецької області. Тут всюди порядок і чистота, відчувається домашній затишок. Кімнати обставлені сучасними меблями з естетичним смаком.

Про створення нормальних житлових умов для робітників турбуються адміністрація підприємства, громадськість, комендант гуртожитку Валентина Євгенівна Коптева.

На знімку: (зліва направо) робітник УВП Олександр Торбан, В. Є. Коптева і робітник Валерій Демчук перевіряють санітарний стан гуртожитку.

Фото Г. МІНДЕЛЯ.

СВІТ ОЧИМА МАЛЮКІВ

Така назва конкурсу дитячого малюнку. Ми горді, що наші діти живуть під щасливою зорею, яка зігриває їм розум і серця. В кожному малюнку ми бачили мир і щастя дітей — дітей нашої планети, дружбу і взаємозгоду.

— Нам було важко визначити призерів конкурсу, — сказав голова журі Д. М. Куриляк. — Всі малюнки були хорошими, ідейними.

Після довгого обговорення призерами конкурсу названі І. Костишак, С. Гуменюк, І. Бабінова, Р. Худяковська. Їм вручені сувеніри.

Рада Будинку культури і члени журі сподіваються, що в наступних конкурсах братиме участь більше дітей. Бажаємо їм всім творчих дерзниць, фантазії і вдумки.

Д. ОСТАПОВИЧ,
м. Івано-Франківськ.

У ГОСТЯХ В ОСТРОВСЬКОГО

Незвичайна триповерхова споруда червоного кольору. В центрі — композиція: у нестримному леті мчать кіннотники. Поруч з сірою граніту піднісся пам'ятник Миколі Островському. Письменику, борцю, комуністу. Він ніби запрошує до себе в гості.

Нещодавно члени УТОГ міста Хмельницького, учасники художньої самодіяльності відвідали щойно збудований музей-меморіал Миколи Островського в Шепетівці.

Проходиш залами і проймаєшся хвилюванням. Тут усе промовляє голосом буреної епохи: численні фотодокументи, книги, зброя, особисті речі сурмача революції. Експонати образно відтворюють той героїчний час, у який жила людина, народжена бурею.

Матеріали розміщені у хронологічному порядку: від часу народження Миколи Островського

і до наших часів. Перші політичні прокламації і буремний 1917 рік, громадянська війна, Велика Вітчизняна, Боярка, Бам. Етапи великого шляху Павки Корчагіна — ватажка і улюбленця молоді усіх часів.

Глухі міста Хмельницького залишили у книзі відгуків теплий спомин: «З великим хвилюванням і цікавістю відвідали музей, серцем торкнулися подвигу. Іскру корчагінського вогню постарімося пронести через усе життя».

Нестримні потоки відвідувачів: робітники, колгоспники, інтелігенція, студенти, учні... З усіх куточків України, Радянського Союзу, з-за кордону. За кілька місяців музей відвідало 70 тисяч чоловік.

Г. ФАРИНЮК,
директор Хмельницького обласного Будинку культури УТОГ.

ЦІКАВО ЗНАТИ

СЕКРЕТИ СКІФСЬКОЇ ЗБРОЇ

Стріла, випущена із стародавнього лука, могла пролетіти півкілометра. Тягива звичайно виготовлялася з кіньського волосся і сухожилля. Натягти її було справою нелегкою. Але саме вона й надавала скіфському лукові чимало сили. Завдяки напису на одній із старовинних кам'яних плит археологи дізналися, що стріла лучника на ім'я Анаксигор пролетіла півкілометра!

Грізною наступальною зброєю був скіфський меч. Тепер учні з інтересом досліджують технологію виготовлення цієї зброї. Адже деякі мечі, яким понад дві тисячі років, збереглися так, ніби викуті вони зовсім недавно. Раніше вважалося, що мечі у скіфів були короткими і служили тільки в близькому бою. Останні розкопки свідчать: на озброєнні воїнів були й довгі.

Наконецьки списів робили з заліза. Їх довжина часом досягала 70 сантиметрів. Такий спис пробив захисні панцирі противника.

Скіфи чудово оздоблювали свою зброю. Їхній стиль — химерне переплетення реального і фантастичного. Олень з гіллястими рогами, що закінчуються дзьобами хижих птахів, фантастичний грифон з людським обличчям і з крилами, що нагадують риби — такими зображеннями прикрашено майже все озброєння, знайдене археологами.

Дослідження скіфських курганів триває. Розкопки допомагають краще знати історію стародавнього народу, його звичай та культуру.

В. ШАМША.

Одеса.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ОБЛАСНІ ЗМАГАННЯ БАСКЕТБОЛІСТІВ

У спортзалі «Металург» проходили змагання з баскетболу серед команд Донецького обласного відділу УТОГ. Першість виборювали команди Донецька, Жданова, Макіївки, Слов'янська, окремо-команди ДВО «Електромагніт» і спецшколи-інтернату для слабобачущих дітей.

Перше місце серед чоловічих команд, а з ним і почесний кубок, диплом першого ступеня і вимпел здобули баскетболісти Жданова, друге місце за командою Макіївки, третє місце посіла команда Слов'янська.

Серед жіночих команд місця розподілилися таким чином: перше — команда ДВО «Електромагніт», друге — Макіївки, третє — спецшколи-інтернату для слабобачущих дітей.

Чоловіча і жіноча команди Донецька здобули право виступати в першій групі. Ці ж команди були посилені іншими гравцями області для участі в республіканських змаганнях, які проходять у Донецькому обласному Будинку культури.

Т. БОРИСЕНКО.

СПОРТИВНИЙ КОМПЛЕКС — СВОЇМИ РУКАМИ

Нова триповерхова споруда спецшколи-інтернату для глухих дітей прикрашає вулицю Шедрина на окраїні Ужгорода. Світлі приміщення, столарня та швейна майстерні, актильний зал і гуртожиток, спортивний зал та майданчик — увесь цей комплекс в розпорядженні 230 учнів восьмирічної школи, для навчання і виховання яких тут створено всі умови.

Партійна і профспілкова організація, педагогічний колектив школи роблять все для того, щоб навчання і виховний процес, побут і організація дозвілля з року в рік поліпшувалися. Достатньо відмітити, що тільки останнім часом придбано і встановлено в класах нову слухову апаратуру, поповнено і вдосконалено учбові обладнання, силами учнів і вчителів поновлено засоби наочної агітації і пропаганди, систематично проводяться роботи по озелененню території школи.

Великою пошаною користуються в школі фізкультура і спорт. Під керівництвом громадських інструкторів і тренерів Юрія Вегеша, Людмили Дурдинець, Наталі Живодар, Олександра Барана та інших працюють спортивні секції з настільного тенісу, волейболу, шахів і шашок, легкої атлетики, баскетболу. Шкільні команди із згаданих видів спорту регулярно проводять матчі зустрічі з командами Хустської спецшколи-інтернату слабобачущих дітей, села Чертеж, що в Закарпатті, Ужгородської школи-інтернату № 2. Виступаючи в першостях обласного відділу УТОГ, шкільні волейболісти були бронзовими призерами, восьмикласниця Тетяна Сігеті увійшла до п'ятірки кращих тенісисток області, а семикласник Йосип Фовріш піднявся на другу сходинку з цього виду спорту серед юнаків.

Керівництво школи, активісти фізкультури добре розуміють, що для дальшого зростання спортивних досягнень учнів потрібна відповідна спортивна база. Саме тому минулого року було вирішено провести реконструкцію існуючого спортмайданчика. Республіканська спортивна федерація підтримала цю ініціативу і було

виділено для цих робіт 26 тисяч карбованців. За роботу дружно взялися учні і весь педагогічний колектив школи. Для кращої організації створили штаб по реконструкції спортмайданчика, який очолив заступник директора школи Михайло Славик.

Звичайно, в проведенні трудових робіт головна роль відводиться техніці: риття котлованів під легкоатлетичну бігову доріжку, волейбольні і баскетбольні поля, гімнастичне містечко і сектор для стрибків у висоту та довжину, завезення щебеню і родючого ґрунту на футбольне поле та інші роботи. Але значні роботи по благоустрою території спортмайданчика, посадці двох алей саджанців грецького горіха, нівелювання ґрунту та інші роботи проводять учні та педпрацівники на уроках праці, під час дозвілля. Саме цьому були присвячені кілька загальношкільних суботників. Особливо сумлінно працюють учні 5-В класу, де фізормом Оксана Крачкович, 7-го класу (фізорм Моніка Мейсарош), 8-го класу (фізорм Юрій Вегеш) та інші. Заслужують доброго слова за вміння керівництво і організацію робіт вчителі Василь Шпонтак, Катерина Кохан, вихователі Саватій Бездир і Євгенія Лукач.

За першу половину жовтня використано 15 тисяч карбованців на проведенні робіт. Попереду — укладка бордюрів і асфальтового покриття, установка волейбольних і баскетбольних стоек, футбольних воріт та гімнастичного містечка.

Бачачи, близьке завершення будівельних робіт, учні вже зараз радіють: невдовзі для них відкриються хороші можливості позмагатися в силі, спритності, швидкості, можливість проводити цілорічну учбово-тренувальну роботу з найрізноманітніших видів спорту і зустріти московську Олімпіаду-80 новим спортивним комплексом, збудованим своїми руками, а з ним, — і новими спортивними здобутками.

П. КРАЙНЯНИЦЯ,
викладач фізвиховання
Ужгородської спецшколи-інтернату для глухих дітей.

ХЕРСОНЦІ ГРАЮТЬ В ГОРОДКИ

Нещодавно на свою першу товариську зустріч з городків Одеси приїхала команда Херсона, яку очолював капітан В. Гришко.

Гра відбулася на стадіоні парку ім. Володимира Ілліча Леніна і привернула увагу багатьох уболівальників.

Зустріч закінчилася перемогою гостей, які одержали приз — бронзовий макет бригантини — символ міста-героя Одеси.

Учасники змагань поділилися технічними секретами гри в городки, обмінялися пам'ятними вимпелами і, прощаючись, побажали один одному нових спортивних успіхів у цій захоплюючій, доступній усім віковим групам грі.

В. ЛЮДВИГ,
громадський тренер з городків.
м. Одеса.

Редактор **П. БУЛАТОВ.**

ІНДЕКС
60981

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального
правління Українського общества глухих.

Наша адреса: 252021, Київ-21, Кловський узвіз, 18,
редакція газети «Наше життя». Телефон 93-39-27